

Stare i nowe piękno tworzą obraz współczesnej Warszawy

Równocześnie z budową nowoczesnych dzielnic stolicy, przywracane są do życia piękne, zabytkowe budowle dawnej Warszawy.

Wiele z nich wyrosło ze składek wpłacanych przez społeczeństwo całego kraju na Społeczny Fundusz Budowy Warszawy. Na przestrzeni 8 lat z drobnych wkładów powstała suma blisko 700 milionów zł, z której większość przeznaczono na odbudowę historycznych i architektonicznych zabytków.

Na zdjęciu: Pałac Sotyka (Biskupów Krakowskich) z 1761 roku, u zbiegu ulic Senatorskiej i Miodowej, odbudowany po zniszczeniach wojennych.

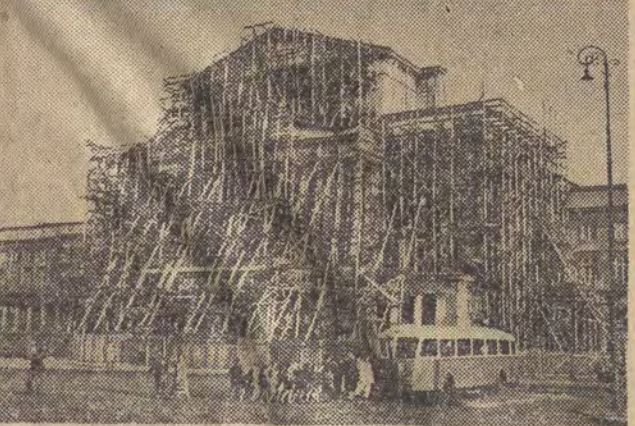
Już 3.640 izb mieszkalnych oddano do użytku ludziom pracy na terenie osiedla mieszkaniowego Mirów I. Obecnie zapoczątkowano prace przy budowie dalszej części mirowskiego osiedla zwanego Mirów II. Zostanie ono całkowicie ukończone w ciągu dwóch lat. Mieszkańcy Warszawy otrzymają wtedy dalsze 5.510 nowych pięknych i wygodnych izb mieszkalnych.

Na zdjęciu: ogólny widok osiedla Mirów I.

Budowniczości Warszawy oddali mieszkańcom stolicy jeszcze jeden piękny fragment miasta — Przyrynek Marienszacki, centralny punkt VII serii osiedla.

Na zdjęciu: budynek w którym mieści się Dom Towarowy.

Bez przerwy trwają prace przy budowie Teatru Wielkiego. Teatr zbudowany według projektu architekta Corasiego w latach 1825 — 1833 po doszczętnym spaleniu przez hitlerowców, przebudowywany jest obecnie według projektów architekta profesora Pniewskiego.

Na zdjęciu: gmach Teatru Wielkiego.

CAF — Fot. Szyperko

Małe sprawy ludzi są wielkimi sprawami produkcji

(Na marginesie narady aktywu przem. włókienniczego)

Aktyw trzech branż — przemysłu bawełnianego, wełnianego i zgrzebniwego — zebrał się onegdaj, by omówić sprawy produkcji i troski o sprawy bytowe włókienników.

W obradach wzięli udział: sekretarz KŁ PZPR Jabłoński, sekretarz KŁ PZPR Lewandowski, sekretarz KW PZPR Miśkiewicz, przewodniczący ORZZ Sumerowski, sekretarz ZG Zw. Włókiennarzy Jarotowa.

Nielatwe były w tym roku zadania produkcyjne włókienników. Ale jak wykazują wyniki za pierwsze 8 miesięcy, załogi fabryk włókienniczych wywiązały się z nich dobrze. Plany zostały wykonane według wartości w cenach niezmienianych w przemyśle bawełnianym w 102,2 proc., w zgrzebniwym — w 106,1 proc., w wełnianym — w 108,4 proc. I wiadomo: w niemalym stopniu przyczynił się do tego wkład pracy polityczno — wychowawczej ogniw związkowych ZPB im. Niedzielskiego, ZPB im. Dubois, ZPW im. Łukasiewicza itd. — wkład pracy, dzięki któremu wymienione załogi wysunęły się na czoło przemysłu włókienniczego. Trzeba więc stwierdzić, że w roku bieżącym wzrosła aktywność ogniw związkowych, że przewyższono dywersyjnie teorie o nie-realności planów, o przeszarżowaniu parku maszynowym itp.

WIĘCEJ CZUJNOŚCI

Ale w miarę wzrostu naszych sukcesów wzmaga się robota wrogich elementów. Trzeba więc zaostrzyć czujność, by umieć odróżnić wróga, by każdy robotnik rozumiał sens i cel swojej pracy, by wiedział, że wyższa wydajność jego pracy, to nie tylko poprawa bytu całego społeczeństwa, ale i jego własnego, by wiedział, że imperialiści obawiają się nie tylko naszych hasel pokojowych, ale przede

wszystkim wzrostu siły gospodarczej krajów obozu pokój-
ju.

Kto głównie powołany jest do spełnienia tych zadań? Najbardziej masowa organizacja — związki zawodowe. Czy ogniewa związkowe mają iść samopas? Oczywiście — nie. Trzeba im pomóc, a powinna im pomóc zakładowa organizacja partyjna, powinny im pomóc kadry techniczne i gospodarcze zakładów. A czy pomagają dobowym ogniom związkowym? Na ogół tak, ale nie zawsze i nie wszędzie.

Obserwuje się nieraz jeszcze lekceważący stosunek niektórych majstrów i techników do młodych rad oddziałowych. Spotyka się nieraz jeszcze i takich nawet majstrów, którzy odnoszą się nieprzychylnie do ogniw związkowych — jak np. majster Wagner z ZPB im. 1 Maja, który nie chciał rozmawiać z mężem zaufania, in teruentuującym w sprawie nadmiernej ilości braków.

SPRAWA PIONÓW BEZBRAKOWYCH

A czy z jakością produkcji jest tak dobrze? Czy zbędna jest interwencja aparatu związkowego, jak mniemał majster Wagner? Zdaje się, że nie.

Kilka miesięcy temu prządka z ZPB im. Marchlewskiego — Wanda Sygdiak wystąpiła z apelem o utworzenie tzw. pionów bezbrakowych. Wiadomo, że utworzone w tym zakładzie pionowe bezbrakowe przyczyniły się do podniesienia produkcji I gatunku do 84,4 proc. i obniżenia braków do 0,5 proc., że zarobki tkaczy pracujących w pionach bezbrakowych wzrosły o 12—20 proc.

Ale w ZPB im. 1 Maja, gdzie

pracuje majster Wagner nie podjęto tego apelu. Nie podjęto go również w innych zakładach — oprócz ZPW im. Łukasiewicza i ZPB im. Armii Ludowej.

APELE MORAWSKIEGO I STOPCZYKA

Tyle co do jakości. Również sprawa ilości nie przedstawia się jeszcze zadowalająco: 40 proc. tkaczy w przemyśle bawełnianym nie wykonuje norm. Mimo to — apelu majstra Morawskiego — poza 11 załogami — nie podjęto w skali masowej. To samo można powiedzieć o wezwaniu majstra Stopczyka do przedłużenia międzyremontowego okresu maszyn.

NIE DUBLOWAĆ ADMINISTRACJI!

Tyle o najaktualniejszych zagadnieniach, a przecież przed włókiennikami stoją wielkie zadania produkcyjne w IV kwartale br. i jeszcze poważniejsze w 1954 r.

Droga wskazana przez Morawskiego, Sygdiakową i Stopczyka prowadzi bezsprzecznie do sukcesów. A ktoż jest bardziej powołany do tego, aby masę włókienników prowadzić tą drogą, niż ich własna organizacja — Związek Włókienników? Czym zaś jest Związek Włókienników — przecież to działająca bezpośrednio w produkcji wśród załóg robotniczych — rady zakładowe, oddziałowe i grupy związkowe!

By mogły one sprostać zadaniom, trzeba usprawnić pracę aparatu związkowego. Obserwuje się bowiem wypadki, że aparat związkowy dubluje administrację. Obserwuje się, że niekiedy zamiast pracy propagandowej i wychowawczej — aparat ten komenderuje. A są

nawet i tacy, którzy chcieliby tylko kierować, a nie troszczyć się dostatecznie o człowieka.

WIĘCEJ TROSKI O CZŁOWIEKA

Na razie przytoczono przykład — jak być nie powinno. Np.: w ZPB im. Wiosny Ludów urządzono tanią stołówkę i bufet, ale wprowadzono taką zasadę, że robotnik może kupić w bufecie np. co najmniej 1 kg kiełbasy. Mniejszej ilości nie sprzedaje się...

Państwo ludowe wyposażyło ZPB im. 1 Maja w najlepsze urządzenia socjalne, jak: oddziały zaopatrzenia robotniczego, stołówki, dwa bufety, hotel robotniczy, Dom Młodego Robotnika, żłobek, przedszkole, ambulatorium lekarskie itd. Zdawałoby się, że w tych warunkach załoga WZPB im. 1 Maja powinna przodować w wykonawstwie planów produkcyjnych. A jednak tak nie jest. Dlaczego?

Jest w tym wiele winy rady zakładowej. Znane są fakty niewłaściwego odnoszenia się do robotników byłego sekretarza rady oddziałowej w ZPB im. 1 Maja ob. Żąbka, złej pracy komisji bytowo — mieszkaniowej, która przy przydziale mieszkań pamiętała przede wszystkim o... członkach komisji.

Przykładów takich można by przytoczyć więcej. Stanowią one sygnał do wzmocnienia czujności. I to w dwóch kierunkach: wobec występującego jeszcze gdzieś braku należytej troski o człowieka, który decyduje przecież o produkcji i wobec braku w niektórych ogniwach związkowych należytego odejścia do wielkich aktualnych zadań produkcyjnych wyrażonych w apelach Morawskiego, Sygdiakowej i Stopczyka.

Masowe przyłączenie się do tych apelów oznacza przecież również troskę o człowieka, który podwyższając wydajność pracy, podwyższa własne zarobki i wzmocni potęgę gospodarczą kraju.

(MB)

**Skrzętnie przeszukaj swój dom:
Nasz przemysł czeka na złom!**

o ludziach, ich życiu i sprawach Kuźnia gorących serc

Zaczęło się zwyczajnie. Kiedy już w ogóle trudno było wytrzymać w starych kłótniach i wzajemnych pretensjach o to, kto powinien zreperować zaciekający dach, kto zająć się porządkiem na podwórku, a kto pogodzić swarzących się „o górę” sąsiadów — do mieszkania Ambrozego, lokatora domu przy ul. Zeromskiego 6, przyszli niespodziewani goście.

— Jesteśmy z Komitetu Frontu Narodowego nr 25. Słyszeliśmy, że macie kłopoty?...

Ani się gospodarze spostrzegli, jak przed przybyłymi roztoczyli cały obraz codziennych bolączek i trudności.

Goście wysłuchali, a potem długo i cierpliwie tłumaczyli: „...że należy wspólnie sobie pomagać, bo dziś ludzi pracy nie już nie dzieli, a wszystko łączy. Nie tak jak przed wojną, kiedy to kapitaliści i służące im rządy sanacyjno-burżuazyjne podszczuwali jednych na drugich, aby tylko nie dopuścić do zgody, do jedności narodu, i skłóconych i rozbitych łatwiej móc wyzyskiwać...”

Taki był początek przyjaźni i współpracy między Komitetem Frontu Narodowego a lokatorami z posesji przy ul. Zeromskiego 6. W krótkim czasie utworzono tu komitet domowy, na którego czele stanął Ambroży i w kamienicy jakby się odmieniło. Zapanował ład i czystość, ustały zupełnie swary. I ani się obejrzała przewodnicząca KFN, jak do niej i innych agitatorów zaczęli coraz częściej przychodzić ludzie z różnymi sprawami.

Mieli jakiś kłopot, potrzebowali pomocy, nie rozumieli czegoś — szli do „Frontu”. „Front” stał się ich najlepszym przyjacielem i doradcą, kłóremu

coraz bardziej ufali, którego szanowali i cenili.

Stajemy przed drzwiami mieszkania na parterze i pukamy. Niestety gospodarzy nie ma.

— Wyszli do kina... — informuje ktoś z lokatorów — przecież to dziś niedziela...

Prawda. Przewodnicząca Olszewska jest szczerze zatroskana. Powiada, jacy wspaniali ludzie ci Ambrożowie, jak dzielnie pomagają „Frontowi” w jego pracach. — Gdyby nie to kino, sami mogliście się o tym przekonać — dodaje.

Takich jak oni jest więcej. Choćby Mieczysław Gutowski, spawacz z ZBM. Był czas, kiedy to i jemu trzeba było tłumaczyć, jak wielkie znaczenie dla sprawy zjednoczenia narodu wokół programu Frontu Narodowego ma jego głos i współpraca. Dziś Gutowski jest przodującym agitator i nawet w niedzielę ciągnie go do roboty politycznej.

Co każdemu i takim jak on przychodzi tu lub w każdej wolnej od pracy chwili pójść do ludzi, nie szczędzić gorących słów, wyjaśniać i tłumaczyć niezrozumiałe nieraz problemy polityczne, wskazywać na nasze narodowe osiągnięcia, budzić dumę z tych osiągnięć i chęć do coraz to lepszej pracy dla, z każdym dniem wspanialszej, ludowej ojczyzny?...

Gutowski odpowiada: patriotyzm, ale to jest jego mądrosza kierownik polityczny KFN, Jakubowski!

— Trzeba kochać ludzi... — mówi — ...to właśnie jest motorem naszej pracy. Kochać to, cośmy już dzięki władzy ludowej zdziałali i to, co jeszcze

mamy do zrobienia. To właśnie ukochanie własnego narodu każdemu nam walczyć o każdego człowieka, który może jeszcze nie wszystko rozumie z naszego Programu Frontu Narodowego lub który boryka się z trudnościami. Pomagamy mu i cieszymy się, gdy staje w jednym szeregu z nami.

A pomoc ta jest szeroka. Nie ogranicza się wyłącznie tylko do bytowych interwencji. Jakże często bowiem sprawy te łączą się ściśle z wielkimi problemami. I tak w domu przy ul. Obr. Stalingradu 46 nie miał kto znieść węgla do komórki niedołącznej kobiecie-inwalidzie. Pomogli jej w tym agitatorzy Frontu. Nie pozostało to bez wpływu na lokatorów, którzy już następnego dnia przyszedł do Komitetu i dziś uczestniczą we wszystkich jego pracach, dyskusjach itp.

Komitet Frontu Nar. nr 25 ma na koncie już 107 zebrań i dyskusji politycznych, zorganizowanie komitetów domowych i blokowych, skuteczne interwencje w sprawie remontów domów, zbiórki złomu i makulatury, która dała państwu 3 tony cennego surowca, stworzenie 7 kółek studiowania życiorysu Józefa Stalina i wiele innych osiągnięć.

To tu, w atmosferze patriotyzmu i obywatelskiego oddania wyrosła tacy agitatorzy, jak Ambroży i jego żona, jak Walczak czy Marczakowa, jak Kozak i Chabiera, jak ich żony, które do niedawna jeszcze ciskały gromy na „Front”, że ich mężów „od domu odciąga”.

Komitet Frontu Narodowego nr 25 jest przykładem dobrej pracy, wzorowej organizacji, ścisłego związku z szerokimi masami obywateli. W tej prawdziwej kuźni serc krzepnie i umacnia się nasza jedność narodowa, a ludzie stają się świętější i lepsi.

W służbie i pracy dla narodu, dla Polski Ludowej, uczy jak żyć i pracować, jak kochać swój kraj. I to jest jego olbrzymią zasługą.

K WYRZ.

